

Øjeblikke havde de regelmæssigt lydt ogsaa for hende som et Galder, der varslede ondt.

For at blive Synet kvit slog hun Øjnene op. Dagen var begyndt at gry. Varsomt tog hun sin Arm bort under Jytte, der sukkede lidt i Søvn men sov videre. Kort efter stod hun op.

Da hun var paaklædt og kom ud paa Loggiaen, steg Solen netop op over Kystlinjen i Vest og farvede Himlen inde over Landet med sit lyseste Blaa. De yderste Bjergpynter svømmede skyggeagtigt paa Vandet som Slakker paa en Ildflod. Længere ude var Havet endnu skjult af Nattetaager.

„Igen en dejlig Dag for dem, som faar Sind til at glæde sig over den,“ tænkte hun og mindedes de mange herlige Sommermorgener, hun havde oplevet sammen med sin Mand, især paa Samsø, hvor de saa ofte i det tidlige Gry gik ned til Stranden og saae Fiskerbaadene stryge hjemad fra Anholt med Sol i deres Sejl. Hvorfor skulde vi Mennesker dog tilbagebetale Livets gode Gaver med saa blodige Renter? Men det var godt, at i det mindste Hjalmar blev forskaanet for at opleve Enden paa deres Sommerlykke og fik Lov til at dø i Troen paa, at hvad der var saaet i den rene Glæde, ikke kunde forgaa i Sorg og Skam. —

Hun maatte denne Morgen drikke sin Te alene. Hen paa Formiddagen, da Jytte endnu sov, tog hun Hat og Sjal paa for at gaa ned til Byen.

Hendes Sind var blevet mere fortrøstningsfuldt. Naar Jytte nu fik sovet rigtig ud, tænkte hun, vilde hun nok